Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (piąta izba w składzie powiększonym)

z dnia 14 lipca 2021 r.*

Dostęp do dokumentów – Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 – Normy zharmonizowane – Dokumenty dotyczące czterech norm zharmonizowanych zatwierdzonych przez CEN – Odmowa dostępu – Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej – Ochrona wynikająca z prawa autorskiego

W sprawie T-185/19

Public.Resource.Org, Inc., z siedzibą w Sebastopolu, Kalifornia (Stany Zjednoczone Ameryki),

Right to Know CLG, z siedzibą w Dublinie (Irlandia),

które reprezentowali adwokaci F. Logue, solicitor, A. Grünwald, J. Hackl i C. Nüßing,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali G. Gattinara, F. Thiran i S. Delaude, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i innych interwenientów wymienionych w załączniku [1], których reprezentowali adwokaci U. Karpenstein, K. Dingemann i M. Kottmann,

interwenienci,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2019) 639 final z dnia 22 stycznia 2019 r. oddalającej wniosek o udzielenie dostępu do czterech zharmonizowanych norm przyjętych przez CEN,

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym),

w składzie: S. Papasavvas, prezes, D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (sprawozdawczyni) i R. Norkus, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

[1] Wykaz pozostałych interwenientów jest załączony tylko do wersji doręczanej stronom.

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 listopada 2020 r.,

wydaje następujący

Wyrok

I. Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

1 W dniu 25 września 2018 r. skarżące, Public.Resource.Org, Inc. i Right to Know CLG, organizacje o charakterze niezarobkowym, których priorytetowe zadanie polega na zapewnieniu wszystkim obywatelom swobodnego dostępu do dokumentów, złożyły do Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego, Przemysłu, Przedsiębiorczości i MŚP Komisji Europejskiej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43), a także na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13), wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu Komisji (zwany dalej „wnioskiem o udzielenie dostępu").

2 Wniosek o udzielenie dostępu dotyczył czterech zharmonizowanych norm przyjętych przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/24/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję nr 1673/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2012, L 316, s. 12), to znaczy: normy EN 71-5:2015, zatytułowanej „Bezpieczeństwo zabawek – Część 5: Zabawki chemiczne (zestawy) nieprzeznaczone do wykonywania doświadczeń chemicznych", normy EN 71-4:2013, zatytułowanej „Bezpieczeństwo zabawek – Część 4: Zestawy do wykonywania doświadczeń chemicznych i podobnych", normy EN 71-12:2013, zatytułowanej „Bezpieczeństwo zabawek – Część 12: N-nitrozoaminy i substancje N-nitrozowe" oraz normy EN 12472:2005+A 1:2009, zatytułowanej „Metoda symulacji zużywania się i korozji stosowana do wykrywania uwalniania się niklu z wyrobów z powłoką" (zwanych dalej „zharmonizowanymi normami, których dotyczył wniosek").

3 Pismem z dnia 15 listopada 2018 r. Komisja odmówiła udzielenia dostępu do spornych dokumentów na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (zwanym dalej „pierwotną decyzją o odmowie dostępu").

4 W dniu 30 listopada 2018 r. skarżące na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 złożyły ponowny wniosek do Komisji. Decyzją z dnia 22 stycznia 2019 r. Komisja potwierdziła odmowę dostępu do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek (zwaną dalej „decyzją potwierdzającą").

II. Postępowanie i żądania stron

5 Skarżące wniosły niniejszą skargę pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 marca 2019 r.

6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2019 r. CEN i czternaście krajowych jednostek normalizacyjnych, to znaczy: Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normung eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) i Institut za standardizaciju Srbije (ISS), wniosły o dopuszczenie ich do udziału w niniejszym postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

7 Postanowieniem z dnia 20 listopada 2019 r., Public.Resource.Org i Right to Know/Komisja (T-185/19, niepublikowanym, EU:T:2019:828), prezes piątej izby Sądu uwzględnił wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta. Interwenienci przedstawili uwagi, a strony główne ustosunkowały się do nich w wyznaczonych terminach.

8 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania.

9 Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 r. Sąd (piąta izba) na podstawie art. 91 lit. c), art. 92 ust. 1 i art. 104 regulaminu postępowania przed Sądem nakazał Komisji przedstawić zharmonizowane normy, których dotyczył wniosek, oraz zadecydował, iż normy te nie zostaną ujawnione skarżącym. Komisja zastosowała się do tego środka dowodowego w wyznaczonym terminie.

10 Na wniosek piątej izby Sąd postanowił na podstawie art. 28 regulaminu postępowania przekazać sprawę piątej izbie w składzie powiększonym.

11 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba w składzie powiększonym) w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania zadał stronom pytania na piśmie, wzywając je do udzielenia na nie odpowiedzi zarówno przed, jak i na rozprawie. Strony udzieliły pisemnej odpowiedzi na niektóre pytania w wyznaczonym terminie, a ich wystąpienia oraz odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd zostały wysłuchane na rozprawie w dniu 10 listopada 2020 r. W trakcie rozprawy skarżące poinformowały Sąd, że w skardze wnoszą jedynie o stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej, co zostało odnotowane w protokole z rozprawy.

12 W następstwie wyjaśnień, o których mowa w pkt 11 powyżej, skarżące wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności decyzji potwierdzającej;

– obciążenie Komisji kosztami.

13 Komisja wnosi do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

14 Interwenienci wnoszą do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

III. Co do prawa

A. W przedmiocie dopuszczalności

15 Interwenienci podnoszą niedopuszczalność skargi ze względu na brak interesu prawnego skarżących. Ich zdaniem w zakresie, w jakim skarżące, po pierwsze, mogły uzyskać bezpłatny dostęp do norm zharmonizowanych, których dotyczy wniosek, w celach niekomercyjnych za pośrednictwem bibliotek, po drugie, mogły uzyskać dostęp do rzeczonych norm i wykorzystać je w dowolnych celach w zamian za uiszczenie „rozsądnej" opłaty, oraz po trzecie, posiadały w rzeczywistości od 2015 r. (czyli na długo przed złożeniem przez nie wniosku o dostęp do dokumentów z 2019 r.) kopię co najmniej trzech z czterech norm zharmonizowanych, których dotyczy wniosek – nie mają żadnego interesu we wszczynaniu niniejszego postępowania.

16 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że każda skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną musi opierać się na jej interesie prawnym (zob. podobnie postanowienie z dnia 24 września 1987 r., Vlachou/Trybunał Obrachunkowy, 134/87, EU:C:1987:388, pkt 8) i że niespełnienie tego istotnego warunku, którego wykazanie należy do takiej osoby fizycznej lub prawnej, stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, którą sąd Unii może uwzględnić z urzędu na każdym etapie postępowania (zob. podobnie postanowienia: z dnia 7 października 1987 r., G. d. M./Rada i KES, 108/86, EU:C:1987:426, pkt 10; a także z dnia 21 lipca 2020 r., Abaco Energy i in./Komisja, C-436/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:606, pkt 80).

17 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim strona skarżąca ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes taki zakłada, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne oraz że w wyniku skargi strona, która ją wniosła, będzie mogła uzyskać jakąś korzyść. Interes prawny musi powstać i być aktualny, oraz podlega on ocenie według stanu na dzień wniesienia skargi. Musi on ponadto trwać, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego (zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., XG/Komisja, T-504/18, EU:T:2019:883, pkt 30, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 W szczególnym kontekście sporów dotyczących dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 osoba, której odmówiono dostępu do dokumentu lub do części dokumentu, ma już z tego tylko powodu interes w stwierdzeniu nieważności decyzji odmownej (zob. wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r., Falcon Technologies International/Komisja, T-875/16, niepublikowany, EU:T:2018:877, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

19 W niniejszej sprawie jest bezsporne, że Komisja nie przyznała skarżącym dostępu do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek.

20 W tych okolicznościach, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 18 powyżej, skarżące mają interes w ujawnieniu norm zharmonizowanych, o które wnioskowano na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, a tym samym w żądaniu stwierdzenia nieważności decyzji potwierdzającej. W niniejszej sprawie skarżące mogą bowiem, pomimo możliwości zapoznania się na miejscu w bibliotekach publicznych z kopiami norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, powoływać się na interes prawny w zakresie, w jakim poprzez takie zapoznanie się nie osiągną one w pełni celów, do realizacji których dążyły poprzez wniosek o udzielenie dostępu (zob. podobnie wyrok z dnia 4 września 2018 r., ClientEarth/Komisja, C-57/16 P, EU:C:2018:660, pkt 47) i zachowują one tym samym rzeczywisty interes w uzyskaniu dostępu do wspomnianych norm zharmonizowanych na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001.

21 Jest tak, tym bardziej że, jak twierdzą skarżące, a czego nie kwestionują Komisja ani interwenienci, normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, są dostępne jedynie w bardzo ograniczonej liczbie bibliotek, czasami tylko w jednej bibliotece państwa członkowskiego lub w bibliotekach, które nie są publicznie dostępne, a dostęp do nich jest w praktyce nadmiernie utrudniony.

22 Jeżeli chodzi o odpłatny dostęp do norm zharmonizowanych, o który występuje się za pośrednictwem punktów sprzedaży zarządzanych przez krajowe jednostki normalizacyjne, to należy stwierdzić, że nie odpowiada on w żaden sposób zamierzonemu przez skarżące celowi uzyskania swobodnego i nieodpłatnego dostępu do tych norm, aby można było stwierdzić brak lub utratę interesu prawnego (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 4 września 2018 r., ClientEarth/Komisja, C-57/16 P, EU:C:2018:660, pkt 47).

23 Z uwagi na powyższe należy odrzucić argumenty interwenientów dotyczące braku interesu prawnego skarżących, bez konieczności badania ich dopuszczalności.

B. Co do istoty

24 Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszeń prawa i błędów w ocenie przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, mającego na celu ochronę interesów handlowych, a drugi dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu ostatniej części zdania art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia.

1. W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszeń prawa oraz błędu w ocenie przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, mającego na celu ochronę interesów handlowych

25 Skarżące kwestionują zasadniczo zastosowanie wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w niniejszej sprawie z tego względu, że, po pierwsze, do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, nie może mieć zastosowania żadna ochrona na podstawie prawa autorskiego, oraz po drugie, nie wykazano żadnego naruszenia interesów handlowych CEN i jego członków krajowych.

26 Skarżące dzielą zarzut pierwszy na trzy części. Części pierwsza i druga dotyczą naruszeń prawa związanych ze stosowaniem wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001. Część trzecia opiera się na błędzie w ocenie wpływu na interesy handlowe.

a) W przedmiocie części pierwszej dotyczącej naruszenia prawa polegającego na błędnym zastosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

27 Skarżące utrzymują, że w zakresie, w jakim normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, stanowią część „prawa Unii", dostęp do nich powinien być swobodny i bezpłatny, wobec czego żaden wyjątek od prawa dostępu nie może mieć do nich zastosowania. Ich zdaniem prawa prywatne nie mogą zostać przyznane w odniesieniu do „aktu prawnego", który powinien być swobodnie dostępny dla wszystkich, a zatem normy te nie mogą być chronione prawem autorskim. Na poparcie swojej argumentacji powołują się one na wyrok z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

28 Komisja, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumentację skarżących.

29 W tym zakresie wystarczy przypomnieć, że przyjęte na podstawie art. 255 ust. 2 WE [obecnie art. 15 ust. 3 TFUE] rozporządzenie nr 1049/2001 ma na celu, jak wskazano w jego motywie 4 i art. 1, zapewnienie możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji Unii. Zgodnie z art. 2 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia prawo to obejmuje nie tylko dokumenty sporządzone przez te instytucje, lecz także dokumenty uzyskane przez nie od osób trzecich, wśród których znajduje się każda osoba prawna, co zostało wyraźnie przewidziane w art. 3 lit. b) tego rozporządzenia.

30 Prawo dostępu do dokumentów znajdujących się w posiadaniu instytucji Unii podlega jednak pewnym ograniczeniom ze względu na interes publiczny lub prywatny. Dokładniej, zgodnie z jego motywem 11, rozporządzenie nr 1049/2001 przewiduje w swym art. 4 system wyjątków pozwalający instytucjom na odmowę dostępu do dokumentu, w przypadku gdy jego ujawnienie naruszyłoby jeden z interesów chronionych przez ten artykuł.

31 Wśród wyjątków od prawa dostępu znajduje się wyjątek ustanowiony w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którym „[i]nstytucje [Unii] odmawiają dostępu do dokumentu, w przypadku gdy ujawnienie go naruszyłoby ochronę […] interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej, […] chyba że za ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny".

32 Jeżeli chodzi o dokumenty pochodzące od osób trzecich, to art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi, że instytucja Unii konsultuje się ze stroną trzecią w celu oceny, czy ma zastosowanie wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 1 lub 2 tego rozporządzenia, chyba że nie ma wątpliwości, iż dokument ten podlega lub nie podlega ujawnieniu. Jeśli dana instytucja jest zdania, iż należy oczywiście odmówić dostępu do dokumentu pochodzącego od strony trzeciej na podstawie wyjątków przewidzianych w ust. 1 lub 2 tego artykułu, to odmawia ona dostępu wnioskodawcy nawet bez potrzeby zasięgania opinii strony trzeciej, od której pochodzi dokument, i bez względu na to, czy owa strona trzecia sprzeciwiła się takiemu wnioskowi o udzielenie dostępu złożonemu na podstawie tego rozporządzenia.

33 Wreszcie, odnosząc się do zakresu uznania instytucji Unii w ramach rozpoznawania wniosków o udzielenie dostępu do dokumentów pochodzących od osób trzecich, należy wyjaśnić, że przepisy rozporządzenia nr 1049/2001, z zastrzeżeniem zawartych w nim wyjątków, stanowią, iż prawo dostępu do wszelkich dokumentów posiadanych przez instytucję powinno być skutecznie wdrażane przez instytucję, do której skierowano wniosek o udzielenie dostępu.

34 W ten sposób, zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 ostateczna odpowiedzialność za prawidłowe stosowanie tego rozporządzenia spoczywa na instytucji Unii, do której również należy obrona ważności decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów pochodzących od osób trzecich przed sądami Unii lub przed Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich. Jeżeli w przypadku dokumentów pochodzących od osób trzecich instytucja byłaby automatycznie zobowiązana do stosowania uzasadnienia przedstawionego przez daną osobę trzecią, to byłaby ona zmuszona bronić wobec osoby składającej wniosek o udzielenie dostępu, a także w odpowiednim wypadku przed wskazanymi wyżej instancjami kontrolnymi, stanowiska, którego sama nie uważa za możliwego do obrony (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Niemcy/Komisja, T-59/09, EU:T:2012:75, pkt 47).

35 W niniejszej sprawie z argumentów przedstawionych przez strony wynika, że nie zgadzają się one, w pierwszej kolejności, co do zakresu i intensywności kontroli, jaką dana instytucja Unii, w niniejszym przypadku Komisja, powinna przeprowadzić w ramach postępowania przewidzianego w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w przedmiocie istnienia i skutków rzekomej ochrony na podstawie prawa autorskiego pochodzących od osoby trzeciej dokumentów, których dotyczył wniosek, w celu zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze wspomnianego rozporządzenia.

36 Komisja, popierana przez interwenientów, uważa, że nie ma prawa kwestionować w ramach rozpatrywania wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów złożonego na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 istnienia ochrony na podstawie prawa autorskiego dokumentów, których dotyczył wniosek, przyznanej osobie trzeciej przez „właściwe prawo krajowe”.

37 Skarżące zarzucają z kolei Komisji, że nie sprawdziła ona spełnienia warunków dotyczących istnienia przysługującego CEN prawa autorskiego do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek. Postępując w ten sposób, przyznają oni Komisji w sposób dorozumiany lecz oczywisty uprawnienie do przeprowadzenia wyczerpującej kontroli istnienia i konsekwencji rzekomej ochrony na podstawie prawa autorskiego pochodzących od osoby trzeciej dokumentów, których dotyczył wniosek.

38 W drugiej kolejności, strony spierają się co do tego, czy normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, mogą stanowić przedmiot ochrony na podstawie prawa autorskiego w zakresie, w jakim stanowią one część prawa Unii, a tym samym również co do tego, czy normy te mogą zostać objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.

39 Należy zatem zbadać argumenty skarżących w zakresie, w jakim dotyczą one, w pierwszej kolejności, naruszenia prawa przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w ten sposób, że Komisja uwzględniła wpływ norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, na interesy handlowe wynikające z ochrony na podstawie prawa autorskiego (zob. pkt 35 powyżej), a w drugiej kolejności, błędu co do prawa związanego z możliwością objęcia wspomnianych norm zharmonizowanych ochroną na podstawie prawa autorskiego z tego względu, że stanowią one część prawa Unii (zob. pkt 38 powyżej).

40 W pierwszej kolejności, należy podkreślić, że prawo autorskie jest prawem własności intelektualnej, które gwarantuje ochronę prawną twórcy utworu oryginalnego i które, niezależnie od coraz szerszej harmonizacji, podlega w dużym stopniu prawu krajowemu. W rzeczywistości bowiem warunki jego istnienia oraz zakres jego ochrony, a w szczególności wyjątki od tej ochrony, które nie są przedmiotem ani przepisów harmonizujących Unii, ani przepisów

międzynarodowych, które są wiążące dla Unii lub jej państw członkowskich, nadal są definiowane przez prawo państw członkowskich (zob. podobnie opinia rzecznika generalnego N. Jääskinena w sprawie Donner, C-5/11, EU:C:2012:195, pkt 24, 27).

41 Ponadto zgodnie z art. 5 ust. 2 Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych, podpisanej w Bernie w dniu 9 września 1886 r. (Akt paryski z dnia 24 lipca 1971 r.), w brzmieniu uwzględniającym zmiany z dnia 28 września 1979 r. (zwanej dalej „konwencją berneńską"), korzystanie i wykonywanie praw autorskich nie podlega żadnym formalnościom (zasada „automatycznej ochrony").

42 Co więcej, zakres ochrony na podstawie prawa autorskiego tego samego utworu może być różny w zależności od miejsca, w którym dochodzi się wspomnianej ochrony. Zgodnie z art. 5 ust. 3 konwencji berneńskiej ochronę w państwie pochodzenia normuje prawo państwowe. Jeżeli jednak autor nie jest obywatelem państwa pochodzenia utworu, co do którego przysługuje mu ochrona na podstawie wspomnianej konwencji, będzie on miał w tym państwie takie same prawa, jak autorzy będący jego obywatelami. Natomiast zgodnie z ust. 2 tego artykułu zakres ochrony, jak też środki jej dochodzenia, zapewnione autorowi w celu ochrony jego praw, są normowane wyłącznie przez ustawodawstwo państwa, w którym żąda się ochrony (zasada „niezależności" ochrony).

43 W tych okolicznościach należy uznać, że do organu, do którego wpłynął wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów pochodzących od osób trzecich, należy, w przypadku gdy żądana jest ochrona na podstawie prawa autorskiego tych dokumentów, w szczególności wskazanie obiektywnych i spójnych poszlak mogących potwierdzić istnienie prawa autorskiego podnoszonego przez zainteresowaną osobę trzecią. Taka kontrola odpowiada bowiem wymogom nierozerwalnie związanym z podziałem kompetencji między Unią a państwami członkowskimi w dziedzinie prawa autorskiego.

44 To w świetle tych rozważań należy zbadać, czy Komisja działała w ramach zakresu kontroli, do której była zobowiązana przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 (zob. pkt 35 powyżej).

45 W tym względzie należy podkreślić, po pierwsze, że w pierwotnej decyzji odmownej w celu uzasadnienia zastosowania wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja odwołuje się do prawa autorskiego do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, przysługującego CEN, jako europejskiej organizacji prawa prywatnego posiadającej prawo własności wszystkich jej publikacji, w tym norm europejskich. W ten sposób Komisja uznała, że ujawnienie wspomnianych zharmonizowanych norm „zagroziłoby ochronie interesów handlowych osoby prawnej, w tym własności intelektualnej […], ponieważ CEN jest podmiotem praw autorskich wszystkich produktów dostarczanych przez jego odpowiednie komitety techniczne" oraz że „[w] związku z tym prawo autorskie oraz prawo do korzystania (dystrybucji i sprzedaży) dotyczące każdej publikacji CEN (w tym projektów norm europejskich) należ[y] wyłącznie do CEN i jego krajowych członków, u których można uzyskać (projekty) norm".

46 W decyzji potwierdzającej Komisja odrzuca zarzuty skarżących dotyczące braku ochrony na podstawie prawa autorskiego norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, twierdząc, że „w przeciwieństwie do tego, co one [twierdziły], [wspomniane normy zharmonizowane były] chronione prawem autorskim [pomimo że] rzeczywiście zawierają one dane, które można uznać za okoliczności faktyczne lub które dotycz[yły] postępowań". Ponadto, w odpowiedzi na zarzuty skarżących dotyczące braku zasięgnięcia opinii autora owych zharmonizowanych norm, odesłała

ona do „wspólnego dokumentu zawierającego stanowisko CEN i Cenelec z dnia 17 maja 2017 r. w przedmiocie konsekwencji wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821)”, w którym ci ostatni uznali „w sposób wyraźny, na podstawie tego wyroku i jako podmioty praw autorskich do norm europejskich, że kwestionowanie ich praw autorskich lub ich polityki ujawniania norm zharmonizowanych nie m[iało] żadnych podstaw”. Komisja „uznała zatem, że nie było potrzeby przeprowadzania konsultacji przewidzianej w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ stanowisko autora dokumentów, odnośnego posiadacza praw autorskich, zostało już podane do publicznej wiadomości we wspomnianym dokumencie”.

47 Wynika z tego, że Komisja oparła swój wniosek dotyczący istnienia ochrony na podstawie prawa autorskiego norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, na obiektywnych i spójnych przesłankach mogących wykazać istnienie prawa autorskiego do wspomnianych norm, na które powołuje się CEN.

48 Po drugie, w decyzji potwierdzającej Komisja podkreśla, że „chociaż sformułowanie norm [zharmonizowanych, których dotyczył wniosek,] uwzględnia szczególne względy uregulowania prawnego, którego wdrożeniu one służą, to jednak zostały one zredagowane przez ich autorów w sposób wystarczająco twórczy, aby korzystać z ochrony na podstawie prawa autorskiego”, że „[d]ługość tekstów oznacza, że ich autorzy dokonywali pewnej liczby wyborów (w tym w zakresie struktury dokumentu), co powoduje ochronę na podstawie prawa autorskiego” oraz że „[z] powyższego wynika, że [wspomniane normy zharmonizowane] należy uznać w całości za oryginalne dzieło autora korzystające z ochrony na podstawie zasad dotyczących prawa autorskiego”. Dokonując takiej analizy, oceniła ona zdolność tych zharmonizowanych norm do bycia przedmiotem ochrony na podstawie prawa autorskiego pod kątem progu oryginalności, jaki dany produkt powinien osiągnąć, aby stanowić „utwór” w rozumieniu orzecznictwa. W rzeczywistości bowiem, pomimo że przesłanka oryginalności wymagana do tego, aby dany produkt mógł zostać objęty wspomnianą ochroną, nadal podlega przepisom państw członkowskich, to z utrwalonego orzecznictwa Trybunału dotyczącego wykładni autonomicznego pojęcia „utworu” wynika, że aby dany przedmiot mógł zostać uznany za oryginalny, konieczne i zarazem wystarczające jest to, że będzie on odzwierciedlał osobowość autora, stanowiąc wyraz jego swobodnych i twórczych wyborów (zob. wyrok z dnia 11 czerwca 2020 r., Brompton Bicycle, C-833/18, EU:C:2020:461, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo). W świetle tego orzecznictwa Komisja mogła, nie popełniając błędu, uznać, że wymagany próg oryginalności został w niniejszym przypadku osiągnięty w odniesieniu do rozpatrywanych norm zharmonizowanych.

49 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że Komisji nie można zarzucić żadnego naruszenia prawa związanego z zakresem kontroli, do której była ona zobowiązana przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 w celu uwzględnienia wpływu na interesy handlowe wynikające z ochrony na podstawie prawa autorskiego norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek.

50 W drugiej kolejności na poparcie argumentacji dotyczącej naruszenia prawa związanego z możliwością objęcia zharmonizowanych norm, których dotyczył wniosek, ochroną na podstawie prawa autorskiego w zakresie, w jakim stanowią one część prawa Unii, skarżące powołują się na okoliczność, że chodzi o „akty prawne”, oraz na wyrok z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 W tym względzie należy przypomnieć, że norma zharmonizowana została zdefiniowana w art. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1025/2012 jako specyfikacja techniczna przyjęta przez europejską organizację normalizacyjną na podstawie wniosku Komisji o zastosowanie prawodawstwa harmonizującego Unii, którego przestrzeganie nie jest obowiązkowe.

52 W wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), Trybunał uznał w szczególności, że norma zharmonizowana, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, przyjęta na podstawie [prawa wtórnego] i do której odniesienia zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, stanowi część prawa Unii (pkt 40).

53 Tymczasem należy stwierdzić, podobnie jak uczyniła to Komisja, że z wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) nie wynika w żaden sposób, by Trybunał unieważnił system publikacji norm zharmonizowanych określony w art. 10 ust. 6 rozporządzenia nr 1025/2012, zgodnie z którym publikowane są jedynie odniesienia do tych norm. Przeciwnie, Trybunał postępował zgodnie z dokonanym przez prawodawcę Unii wyborem polegającym na uzależnieniu istnienia skutków prawnych związanych z normą zharmonizowaną wyłącznie od uprzedniej publikacji jej odniesień w Dzienniku Urzędowym, seria C (wyrok z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction, C-613/14, EU:C:2016:821, pkt 37, 40, 43).

54 W tych okolicznościach skarżące niesłusznie utrzymują, że w zakresie, w jakim Trybunał ustalił w wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), że normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, stanowią część „prawa Unii", dostęp do nich powinien być swobodny i bezpłatny, wobec czego nie ma do nich zastosowania żaden wyjątek od prawa dostępu.

55 Z uwagi na ogół powyższych rozważań należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego.

b) W przedmiocie części drugiej dotyczącej naruszenia prawa związanego z zastosowaniem wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001

56 Zdaniem skarżących, nawet jeśli ochrona na podstawie prawa autorskiego norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, była teoretycznie możliwa, to i tak nie miała ona zastosowania do wspomnianych zharmonizowanych norm, ponieważ normy te nie stanowią „osobistej twórczości intelektualnej" w rozumieniu orzecznictwa Trybunału, koniecznej do tego, aby można było skorzystać z takiej ochrony.

57 W tym względzie w zakresie, w jakim, jak wskazano w pkt 40 powyżej, warunki korzystania z prawa autorskiego oraz zakres ochrony tego prawa, a w szczególności wyjątki od tej ochrony, nadal są regulowane przez prawo państw członkowskich, które mają swobodę w określaniu ochrony, jaką należy przyznać urzędowym tekstom o charakterze ustawowym, administracyjnym lub sądowym, oraz, jak wynika z orzecznictwa, wspomniane warunki mogą być zaskarżane wyłącznie przed sądami państw członkowskich (zob. podobnie i analogicznie opinia 1/09 z dnia 8 marca 2011 r., EU:C:2011:123, pkt 80; postanowienie z dnia 5 września 2007 r., Document Security Systems/EBC, T-295/05, EU:T:2007:243, pkt 56), Komisja nie była upoważniona, wbrew temu, co twierdzą skarżące, do zbadania warunków wymaganych przez mające zastosowanie przepisy krajowe w celu sprawdzenia prawdziwości ochrony na podstawie prawa autorskiego

norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, ponieważ badanie takie wykracza poza zakres kontroli, do której była ona uprawniona w ramach procedury w sprawie udzielania dostępu do dokumentów.

58 Ponadto argument skarżących, zgodnie z którym w procesie opracowywania norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, CEN nie dokonywał swobodnych i twórczych wyborów, nie został niczym poparty.

59 Skarżące twierdzą bowiem, z jednej strony, że normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, „składają się ze zwykłych wykazów właściwości technicznych lub procedur testowania i że w konsekwencji osoba zajmująca się ich przygotowaniem nie dysponuje rzeczywistym wyborem twórczym, który można by uznać za wyraz jej osobowości lub jej własną twórczość intelektualną", oraz z drugiej strony, że „koncepcja [wspomnianych norm zharmonizowanych] nie pozwala również na dokonywanie swobodnych lub twórczych wyborów na poziomie, na przykład, udostępniania na stronie, struktury, języka lub innych kluczowych cech, ponieważ aspekty normalizacji są regulowane przez stosowne przepisy, które w znaczny sposób ograniczają potencjalny zakres kreatywności ze strony organów normalizujących". Otóż poprzestają one na zwykłych twierdzeniach, bez poparcia ich jakiejkolwiek analizą, oraz bez odparcia argumentów Komisji przedstawionych w decyzji potwierdzającej (zob. pkt 48 powyżej) dotyczących stopnia oryginalności tych norm zharmonizowanych, który to stopień wynika z długości spornych tekstów, co wiąże się z wyborem ich autorów, również w odniesieniu do struktury owych tekstów. Ponadto nie wyjaśniają one, w jaki sposób ograniczenia zakresu kreatywności nałożone przez przepisy w dziedzinie normalizacji miałyby prowadzić do tego, że owe normy zharmonizowane nie mogłyby osiągnąć wymaganego na poziomie Unii progu oryginalności.

60 W związku z tym należy oddalić drugą część zarzutu pierwszego.

c) W przedmiocie części trzeciej dotyczącej błędu w ocenie wpływu na interesy handlowe

61 Skarżące podnoszą, że Komisja nie wykazała, w jaki sposób ujawnienie norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, naruszałoby interesy handlowe CEN i jego członków krajowych. Twierdzą one, że nawet gdyby ochrona owych zharmonizowanych norm na podstawie prawa autorskiego była teoretycznie możliwa i nawet gdyby wspomniane zharmonizowane normy zostały uznane za osobistą twórczość intelektualną, to i tak należałoby stwierdzić nieważność decyzji potwierdzającej, ponieważ Komisja nie wykazała podnoszonego naruszenia interesów handlowych CEN jako twórcy owych zharmonizowanych norm.

62 Komisja, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumentację skarżących.

63 W tym względzie należy przypomnieć, że dla uzasadnienia odmowy udzielenia dostępu do dokumentu, nie wystarczy co do zasady powołanie się na okoliczność, iż dokument ten dotyczy działalności lub interesu wymienionego w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ dana instytucja powinna również wykazać, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesu chronionego wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie i że ryzyko naruszenia tego interesu jest racjonalnie przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne. Dotyczy to również osoby trzeciej, w sytuacji gdyby konsultowano się z nią w ramach procedury konsultacji przewidzianej w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ celem wspomnianego przepisu jest umożliwienie instytucji oceny, czy wyjątek przewidziany w ust. 1 lub 2 tego artykułu ma zastosowanie (wyrok z dnia 5 lutego 2018 r., Pari Pharma/EMA, T-235/15, EU:T:2018:65, pkt 69).

64 W niniejszej sprawie z decyzji potwierdzającej jasno wynika, że Komisja oparła swoją odmowę ujawnienia norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, na dwóch związanych, lecz odrębnych naruszeniach interesów handlowych CEN i jego członków krajowych, a mianowicie, z jednej strony, na ochronie owych zharmonizowanych norm na podstawie prawa autorskiego, oraz z drugiej strony, na ryzyku znacznego obniżenia opłat pobieranych przez CEN i jego członków krajowych w zamian za dostęp do wspomnianych norm zharmonizowanych, jeżeli dostęp do tych norm mógł zostać uzyskany nieodpłatnie od Komisji.

65 W tym względzie należy przypomnieć, jak podnosi Komisja, że sprzedaż norm jest zasadniczym elementem modelu ekonomicznego przyjętego przez wszystkie organizacje normalizacyjne. Swobodny i darmowy dostęp publiczny do tych norm podważyłby ten model i zmuszałby te instytucje do całkowitego przemyślenia sposobu ich organizacji, stwarzając w ten sposób znaczne ryzyko dla tworzenia nowych norm i możliwości dysponowania metodą wykazującą zgodność produktu z wymogami ustanowionymi przez prawo Unii przy zastosowaniu jednolitej metody.

66 Wynika z tego, że w zakresie, w jakim, jak wskazano w ramach pierwszej i drugiej części zarzutu pierwszego (zob. pkt 47 powyżej), Komisja miała podstawy, by przyjąć, że ponieważ normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, były przedmiotem ochrony na podstawie prawa autorskiego, zgodnie z którym są one dostępne dla zainteresowanych jedynie po zapłacie określonych opłat licencyjnych (zob. pkt 19 powyżej), ich nieodpłatne ujawnienie na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 mogło naruszyć w ten sposób konkretne i rzeczywiste interesy handlowe CEN i jego członków krajowych w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 63 powyżej.

67 W każdym razie, jak słusznie podnosi Komisja, popierana przez interwenientów, w kontekście art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 swobodny publiczny dostęp do norm w sposób niezaprzeczalny narusza ochronę własności intelektualnej CEN, ponieważ normy te podlegają warunkom licencji nałożonym na nabywców. Brak jakiejkolwiek kontroli w zakresie ujawniania norm w sposób oczywisty ma wpływ na interesy handlowe CEN.

68 Wniosku tego nie podważa argument skarżących, zgodnie z którym w procesie opracowywania norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, CEN działa jako organ władzy publicznej, wykonując funkcje publiczne, które nie podlegają żadnemu interesowi handlowemu.

69 W tym względzie zgodnie z art. 10 rozporządzenia nr 1025/2012 normy zharmonizowane są opracowywane lub, w razie potrzeby, rewidowane przez jedną z trzech europejskich organizacji normalizacyjnych z inicjatywy, pod kierownictwem i pod kontrolą Komisji. W tym celu wspomniane rozporządzenie uznaje trzy organizacje normalizacyjne, to jest: Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN), Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (Cenelec) oraz Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI). Organizacje te są stowarzyszeniami o charakterze niezarobkowym, CEN i Cenelec podlegają belgijskiemu prawu prywatnemu, a ETSI – prawu francuskiemu.

70 Wbrew temu, co twierdzą skarżące, z przepisów regulujących europejski system normalizacyjny nie wynika w żaden sposób, że w procesie opracowywania norm zharmonizowanych CEN działa jako organ władzy publicznej, wykonując funkcje publiczne, które nie podlegają żadnemu interesowi handlowemu.

71 Okoliczność, że europejskie organizacje normalizacyjne, w tym CEN, przyczyniają się do realizacji zadań leżących w interesie publicznym poprzez świadczenie usług certyfikacyjnych dotyczących zgodności z mającymi zastosowanie przepisami, w żaden sposób nie zmienia ich statusu podmiotów prywatnych prowadzących działalność gospodarczą (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r., Falcon Technologies International/Komisja, T-875/16, niepublikowany, EU:T:2018:877, pkt 47).

72 W tym względzie należy stwierdzić, podobnie jak zrobiła to Komisja, że jeżeli przedsiębiorstwo z kapitałem publicznym może posiadać interesy handlowe, to tym bardziej powinno być tak w przypadku podmiotu prywatnego, nawet jeśli przyczynia się on do realizacji zadań leżących w interesie publicznym (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 grudnia 2018 r., Falcon Technologies International/Komisja, T-875/16, niepublikowany, EU:T:2018:877, pkt 49).

73 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja wykazała, że ujawnienie norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, mogło naruszyć w sposób konkretny i rzeczywisty interesy handlowe CEN lub jego członków krajowych oraz że ryzyko naruszenia tych interesów było racjonalnie przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 63 powyżej.

74 W konsekwencji należy oddalić trzecią część zarzutu pierwszego, a tym samym zarzut ten należy oddalić w całości.

2. W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania rozporządzenia nr 1049/2001 i naruszenia obowiązku uzasadnienia

75 Skarżące zarzucają Komisji, że naruszyła prawo, uznając, iż żaden nadrzędny interes publiczny w rozumieniu art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania rozporządzenia nr 1049/2001 nie uzasadnia ujawnienia norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, oraz poprzez brak wystarczającego uzasadnienia odmowy uznania istnienia nadrzędnego interesu publicznego.

76 Niniejszy zarzut dzieli się na trzy części. Część pierwsza dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego wymagającego swobodnego dostępu do tekstu prawnego. Część druga dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego wynikającego z obowiązku przejrzystości w dziedzinie środowiska. Część trzecia dotyczy niewystarczającego uzasadnienia odmowy uznania przez Komisję istnienia nadrzędnego interesu publicznego.

77 W pierwszej kolejności należy zbadać trzecią część zarzutu drugiego.

a) W przedmiocie części trzeciej dotyczącej niewystarczającego uzasadnienia odmowy uznania przez Komisję istnienia nadrzędnego interesu publicznego

78 Skarżące utrzymują, z jednej strony, że w decyzji potwierdzającej Komisja nie uzasadniła wystarczająco oddalenia argumentów przedstawionych w ponownym wniosku dotyczących istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego dostęp do norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek.

79 W tym względzie skarżące podnoszą, że Komisja nie odniosła się do najważniejszych argumentów przedstawionych przez nie w ponownym wniosku dotyczących konsekwencji zaklasyfikowania zharmonizowanych norm, których dotyczył wniosek, jako „prawa Unii" w wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821). Twierdzą one konkretnie, że Komisja nie wyjaśnia w szczególności, dlaczego ich argument dotyczący niezbędnego dostępu do prawa w państwie prawa nie powinien zostać uznany za stanowiący nadrzędny interes publiczny.

80 Z drugiej strony, zdaniem skarżących Komisja nie uzasadniła swojego rozumowania dotyczącego wyważenia przeciwstawnych interesów w niniejszej sprawie w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 1 lipca 2008 r., Szwecja i Turco/Rada (C-39/05 P i C-52/05 P, EU:C:2008:374), i w ten sposób spowodowała, że skarżące uznały, iż nie dokonano takiego wyważenia.

81 Komisja odpiera argumenty skarżących i twierdzi, że w sposób wymagany przez prawo uzasadniła odmowę uznania istnienia nadrzędnego interesu publicznego.

82 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia jest ogólną zasadą prawa Unii ustanowioną w art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którą każdy akt prawny przyjęty przez instytucje Unii musi być uzasadniony (zob. wyrok z dnia 6 lutego 2020 r., Compañía de Tranvías de la Coruña/Komisja (T-485/18, EU:T:2020:35, pkt 19 i przytoczone tam orzecznictwo). Ten ciążący na instytucjach Unii Europejskiej obowiązek uzasadnienia ich aktów jest podyktowany nie tylko względami formalnymi, ale także ma na celu umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenie kontroli zgodności z prawem uzasadnienia przyjmowanego środka, a zainteresowanym zapoznanie się z nim, tak aby mogli oni bronić swych praw i zweryfikować zasadność tego aktu. W ten sposób zainteresowani mogą rzeczywiście skorzystać ze środka zaskarżenia do sądu tylko wtedy, gdy dokładnie znają treść i uzasadnienie danego aktu (zob. wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Mélin/Parlament, T-726/18, niepublikowany, EU:T:2019:816, pkt 40 i przytoczone tam orzecznictwo).

83 W kontekście stosowania przepisów rozporządzenia nr 1049/2001 orzeczono, że obowiązek uzasadnienia przez instytucję decyzji odmawiającej dostępu do dokumentu ma na celu, z jednej strony, dostarczenie zainteresowanemu wystarczających wskazówek dla ustalenia, czy decyzja jest zasadna, czy też ewentualnie jest dotknięta wadą umożliwiającą zakwestionowanie jej ważności, oraz z drugiej strony, umożliwienie sądowi Unii sprawowania kontroli nad zgodnością z prawem decyzji. Zakres tego obowiązku zależy od charakteru rozpatrywanego aktu i okoliczności, w jakich został wydany (zob. wyrok z dnia 6 lutego 2020 r., Compañía de Tranvías de la Coruña/Komisja, T-485/18, EU:T:2020:35, pkt 20 i przytoczone tam orzecznictwo).

84 Zgodnie z orzecznictwem obowiązek uzasadnienia nie oznacza jednak, że dana instytucja musi odpowiedzieć na każdy z argumentów podniesionych w toku postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji końcowej (zob. wyrok z dnia 25 września 2018 r., Psara i in./Parlament, od T-639/15 do T-666/15 i T-94/16, EU:T:2018:602, pkt 134 i przytoczone tam orzecznictwo).

85 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że w decyzji potwierdzającej Komisja przedstawiła swoją odpowiedź na argumenty skarżących zawarte w ponownym wniosku dotyczące rzekomego istnienia nadrzędnego interesu publicznego wynikającego, po pierwsze, z wykładni dokonanej przez Trybunał w wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14,

EU:C:2016:821), oraz po drugie, z rzekomych obowiązków przejrzystości w dziedzinie środowiska, w pkt 4, zatytułowanym „Brak nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie”.

86 W tym względzie, po pierwsze, Komisja wskazała, że, jak wyjaśniła w pkt 2.1 decyzji potwierdzającej poświęconym badaniu przesłanki dotyczącej ochrony interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, skutki wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) należy oceniać w świetle kontekstu, w jakim wyrok ten został wydany. Tak więc jej zdaniem wspomniany wyrok „nie narusza obowiązku proaktywnego publikowania norm zharmonizowanych w Dzienniku Urzędowym ani nie ustanawia automatycznie nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ich ujawnienie”.

87 Po drugie, Komisja odrzuciła twierdzenia skarżących dotyczące obowiązków przejrzystości w dziedzinie środowiska, uważanych za mające nadrzędny interes publiczny w stosunku do interesu wynikającego z ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, twierdząc co do zasady, że nie mają one zastosowania w niniejszej sprawie.

88 Po trzecie, Komisja dodała, że nie była ona ponadto w stanie wskazać jakiegokolwiek nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego takie ujawnienie.

89 Z powyższego wynika, że w decyzji potwierdzającej wyjaśniono w sposób oczywisty i zwięzły, lecz jasny, że skarżące nie przedstawiły żadnego argumentu, który mógłby wykazać istnienie nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek. Komisja dodała także, iż nie była ona w stanie zidentyfikować jakiegokolwiek nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego takie ujawnienie.

90 Ponadto w zakresie, w jakim poprzez niektóre z ich argumentów skarżące kwestionują w rzeczywistości zasadność uzasadnienia zawartego w decyzji potwierdzającej w odniesieniu do braku nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, argumenty te są bezskuteczne w ramach niniejszej części zarzutu.

91 Wreszcie należy przypomnieć, że o ile Komisja jest zobowiązana do przedstawienia powodów uzasadniających zastosowanie w niniejszej sprawie jednego z wyjątków od prawa dostępu przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001, o tyle nie jest ona zobowiązana do przedstawienia informacji wykraczających poza to, co jest konieczne dla zrozumienia przez wnioskodawcę powodów leżących u podstaw jej decyzji i dla kontroli przez Sąd zgodności tej decyzji z prawem (zob. podobnie wyrok z dnia 26 marca 2020 r., Bonnafous/Komisja, T-646/18, EU:T:2020:120, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

92 W tych okolicznościach należy oddalić trzecią część zarzutu drugiego.

b) W przedmiocie części pierwszej dotyczącej naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego wymagającego swobodnego dostępu do prawa

93 Skarżące podnoszą, że przy założeniu, iż normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, mogą być objęte wyjątkiem dotyczącym oddziaływania na interesy handlowe, istniał nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem wspomnianych norm zharmonizowanych w rozumieniu art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania rozporządzenia nr 1049/2001, polegający na zapewnieniu swobodnego dostępu do prawa. Dokładniej, przynależność owych zharmonizowanych norm do prawa Unii „wiązała się z konstytucyjnym wymogiem przyznania swobodnego dostępu do nich”.

94 Zdaniem skarżących w zakresie, w jakim normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, stanowią część prawa Unii, to jak orzekł Trybunał w wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), istniał „automatyczny nadrzędny interes publiczny" uzasadniający ujawnienie tych zharmonizowanych norm. Powołują się one w szczególności na zasadę pewności prawa, którą mogłaby zagwarantować jedynie publikacja w należytej formie prawa w języku urzędowym adresata tego prawa. Odnoszą się one również do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego dostępności prawa. Podkreślają ponadto związek między dostępnością norm a prawidłowym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego. Wreszcie uważają one, że zasada dobrej administracji, przewidziana w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz swobodny przepływ towarów i swoboda świadczenia usług, gwarantowane w art. 34 i 56 TFUE, wymagają swobodnego dostępu do norm.

95 W każdym razie skarżące utrzymują, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim Komisja nie zbadała istnienia interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem, a bardziej ogólnie, nie dokonała wyważenia interesów, którym służy ujawnienie, z interesami sprzeciwiającymi się takiemu ujawnieniu. W tym względzie skarżące kwestionują twierdzenie, zgodnie z którym przedstawiły one jedynie ogólne rozważania, których nie były w stanie wykazać, że zasada przejrzystości miała w niniejszym przypadku szczególne znaczenie. Powołanie się na szczególny charakter norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, nie było bowiem wystarczające dla uzasadnienia w niniejszym przypadku istnienia szczególnego interesu publicznego przemawiającego za ujawnieniem w rozumieniu tego przepisu.

96 Komisja, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumentację skarżących.

97 Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że nawet w przypadku gdy tak jak w niniejszej sprawie Komisja opiera się na ogólnym domniemaniu w celu odmowy dostępu do dokumentów, których dotyczył wniosek, na podstawie art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, to i tak nie jest wyłączona możliwość wykazania, że istnieje nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie owych dokumentów zgodnie z ostatnią częścią zdania wspomnianego przepisu (zob. podobnie wyrok z dnia 25 września 2014 r., Spirlea/Komisja, T-306/12, EU:T:2014:816, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo).

98 Z kolei do osoby, która powołuje się na istnienie nadrzędnego interesu publicznego, należy wykazanie w konkretny sposób okoliczności uzasadniających ujawnienie danych dokumentów, przy czym przedstawienie rozważań o charakterze wyłącznie ogólnym nie wystarczy do wykazania, że nadrzędny interes publiczny przeważa nad względami uzasadniającymi odmowę udostępnienia danych dokumentów (zob. wyrok z dnia 11 maja 2017 r., Szwecja/Komisja, C-562/14 P, EU:C:2017:356, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).

99 W niniejszej sprawie skarżące próbowały w rzeczywistości całkowicie wyłączyć kategorię zharmonizowanych norm z możliwości stosowania wprowadzonego rozporządzeniem nr 1049/2001 systemu wyjątków przedmiotowych ze względu na to, że stanowią one część „prawa Unii", które powinno być swobodnie i nieodpłatnie dostępne dla społeczeństwa.

100 Tymczasem, w pierwszej kolejności, w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 98 powyżej, przedstawienie takich względów o charakterze ogólnym nie wystarcza do wykazania, że nadrzędny interes publiczny polegający na zapewnieniu swobodnego i nieodpłatnego dostępu do prawa Unii, w tym do norm zharmonizowanych, nawet jeśli okazałby się rzeczywisty, miałby pierwszeństwo przed względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia wspomnianych norm.

101 Po pierwsze, poza ogólnymi twierdzeniami dotyczącymi konieczności udostępnienia „prawa Unii", skarżące nie przedstawiają konkretnych powodów, które uzasadniałyby w niniejszym przypadku ujawnienie norm zharmonizowanych, których dotyczy wniosek. W szczególności nie wyjaśniają one, w jakim zakresie ujawnienie owych zharmonizowanych norm powinno mieć pierwszeństwo przed ochroną interesów handlowych CEN lub jego członków krajowych. W tym względzie należy podkreślić, że, jak wynika z orzecznictwa przytoczonego w pkt 98 powyżej, pomimo że przy stosowaniu wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 ciężar dowodu spoczywa na instytucji Unii, która powołuje się na ów wyjątek, to jednak, jeżeli chodzi o art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania tego rozporządzenia, istnienie nadrzędnego interesu publicznego w rozumieniu ostatniej części zdania wspomnianego przepisu powinien wykazać ten, kto powołuje się na taki interes.

102 Po drugie, nawet przy założeniu, że należy uznać ogólnikowe twierdzenia co do istnienia ogólnego interesu w zagwarantowaniu swobodnego i nieodpłatnego dostępu do zharmonizowanych norm, to i tak ujawnienie zharmonizowanych norm, których dotyczył wniosek, w niniejszym przypadku nie pozwala na zaspokojenie tego interesu. Niezależnie bowiem od charakteru prawa, które powstało w wyniku stworzenia norm zharmonizowanych na rzecz ich twórców, dostęp do tych norm podlega ograniczeniom, takim jak zapłata opłat ustalonych przez krajowe jednostki normalizacyjne na podstawie europejskiego systemu normalizacyjnego, lub ich nieodpłatna konsultacja w określonych bibliotekach. Należy zatem zgodzić się z oceną Komisji, zgodnie z którą interes publiczny polegający na zapewnieniu funkcjonalności europejskiego systemu normalizacyjnego, którego celem jest wspieranie swobodnego przepływu towarów, przy jednoczesnym zagwarantowaniu minimalnego równoważnego poziomu bezpieczeństwa we wszystkich państwach europejskich, przeważa nad zagwarantowaniem swobodnego i nieodpłatnego dostępu do norm zharmonizowanych.

103 W drugiej kolejności, droga wybrana przez skarżące, które wnoszą o sądowe przyznanie im swobodnego i nieodpłatnego dostępu do norm zharmonizowanych za pomocą mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem nr 1049/2001, nie podważając jednak europejskiego systemu normalizacji, nie może być uznana za odpowiednią. Rozporządzenie nr 1025/2012, z jednej strony, przewiduje bowiem wyraźnie, jak przypomniano w pkt 53 powyżej, system publikacji ograniczony do odniesień do norm zharmonizowanych, a z drugiej strony pozwala, jak wskazano w pkt 19 powyżej, na odpłatny dostęp do wspomnianych norm dla osób pragnących skorzystać z domniemania zgodności, które jest z nimi związane.

104 W tym względzie należy zauważyć, że w decyzji potwierdzającej Komisja uznała, że żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ujawnienia na podstawie art. 4 ust. 2 człon ostatni zdania rozporządzenia nr 1049/2001 norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek. Zdaniem Komisji wyrok z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821), przywołany przez skarżących na poparcie ich tezy dotyczącej istnienia nadrzędnego interesu publicznego polegającego na zapewnieniu dostępu do prawa, nie tworzy obowiązku proaktywnego publikowania norm zharmonizowanych w Dzienniku Urzędowym, ani też nie ustanawia automatycznie nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ich ujawnienie.

105 Ta ocena Komisji nie jest obarczona żadnym błędem.

106 Teza skarżących opiera się bowiem na konsekwencjach, jakie one same wyciągają z dokonanej przez Trybunał w wyroku z dnia 27 października 2016 r., James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) kwalifikacji zharmonizowanych norm jako „prawa Unii". W ten sposób podnoszą one w istocie, że przynależność norm zharmonizowanych do prawa Unii „stwarza konstytucyjną potrzebę zapewnienia swobodnego dostępu do nich".

107 Tymczasem poza tym, że skarżące nie wskazują dokładnego źródła „zasady porządku konstytucyjnego", która wymagałaby swobodnego i nieodpłatnego dostępu do norm zharmonizowanych, to ponadto nie uzasadniają one w żaden sposób powodu, dla którego powinny one podlegać wymogowi jawności i dostępności związanemu z „prawem" w zakresie, w jakim normy te nie mają charakteru bezwzględnie obowiązującego, wywołują skutki prawne, które są z nimi związane wyłącznie wobec zainteresowanych osób i mogą być bezpłatnie konsultowane w niektórych bibliotekach państw członkowskich.

108 W związku z tym należy oddalić pierwszą część zarzutu drugiego.

c) W przedmiocie części drugiej dotyczącej naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nadrzędnego interesu publicznego wynikającego z obowiązku przejrzystości w dziedzinie środowiska

109 Skarżące twierdzą, po pierwsze, że normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, zawierają informacje o środowisku, które powodują powstanie nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ich ujawnienie zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. b) Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska, przyjętej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. (Dz.U. 2005, L 124, s. 1, zwanej dalej „konwencją z Aarhus"), wdrożonego przez art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1367/2006. Po drugie, normy te dotyczą emisji do środowiska i z tego względu ich ujawnienie leży w nadrzędnym interesie publicznym w rozumieniu art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.

110 Komisja, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumentację skarżących.

111 W tym względzie należy zauważyć, że podobnie jak rozporządzenie nr 1049/2001, rozporządzenie nr 1367/2006 ma na celu, jak przewiduje jego art. 1, zagwarantowanie dostępności i systematycznego rozpowszechniania informacji o środowisku będących w posiadaniu instytucji i organów Unii.

112 W celu rozpatrzenia argumentacji skarżących dotyczącej istnienia nadrzędnego interesu publicznego wynikającego z obowiązku przejrzystości w dziedzinie środowiska należy zbadać, przy założeniu, że zharmonizowane normy, których dotyczy wniosek, zawierają informacje o środowisku, czy byłoby to wystarczające dla stwierdzenia istnienia nadrzędnego interesu publicznego w ich ujawnieniu. Następnie należy, w odpowiednim wypadku dokonać analizy tego, czy wspomniane normy zharmonizowane dotyczą emisji do środowiska, w związku z czym zgodnie z art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 można by uznać, że za ich ujawnieniem przemawia nadrzędny interes publiczny.

1) W przedmiocie istnienia nadrzędnego interesu publicznego w przypadkach wniosków o udzielenie informacji o środowisku

113 Skarżące podnoszą zasadniczo, że na podstawie postanowień art. 5 ust. 3 lit. b) konwencji z Aarhus, wdrożonych przez art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1367/2006, Komisja była zobowiązana do aktywnego rozpowszechniania norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek.

114 W tym względzie należy stwierdzić, że zarówno art. 5 ust. 3 lit. b) konwencji z Aarhus, jak i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1367/2006, regulują obowiązek aktywnego rozpowszechniania informacji dotyczących środowiska, bez ustanawiania „nadrzędnego interesu publicznego" w tym względzie.

115 Podobnie jak Komisja należy bowiem podkreślić, że art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 jest jedynym przepisem tego rozporządzenia, który zawiera wyraźne i konkretne odniesienie do „nadrzędnego interesu publicznego" oraz że dotyczy on wyłącznie sytuacji, w których żądane informacje dotyczą emisji do środowiska.

116 Ponadto w art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 odniesiono się wyłącznie do „interesu publicznego" w ujawnieniu, a nie do „nadrzędnego" interesu publicznego w rozumieniu art. 4 ust. 2 in fine rozporządzenia nr 1049/2001. Z art. 6 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1367/2006 nie wynika zatem, że ujawnienie informacji o środowisku zawsze leży w nadrzędnym interesie publicznym (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 23 września 2015 r., ClientEarth i International Chemical Secretariat/ECHA, T-245/11, EU:T:2015:675, pkt 189).

117 Z powyższych rozważań wynika, że nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu zharmonizowanych norm, których dotyczył wniosek, nie wynika z samego faktu – przy założeniu ustalenia tego faktu – iż normy te zawierają informacje o środowisku.

118 W każdym razie, jak wynika z art. 5 ust. 3 lit. b) konwencji z Aarhus, wdrożonego przez art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1367/2006, obowiązek aktywnego rozpowszechniania informacji dotyczących środowiska jest ograniczony do tekstu prawa Unii, który dotyczy środowiska lub się do niego odnosi, jak również do dokumentów politycznych, planów i programów dotyczących środowiska. Tymczasem, mimo że rozpatrywane normy zharmonizowane stanowią część prawa Unii, to jednak nie należą one do prawa Unii, które jest ściśle uregulowane w traktatach i należy do wyłącznej kompetencji samych instytucji Unii, którym powierzono kompetencje w tym zakresie. Wynika z tego, że twierdzenie skarżących, zgodnie z którym Komisja była zobowiązana do aktywnego rozpowszechniania norm zharmonizowanych, których dotyczył wniosek, opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym wspomniane zharmonizowane normy należą do kategorii „przepisów Unii dotyczących środowiska lub odnoszących się do niego".

119 Ponadto zarówno konwencja z Aarhus, jak i rozporządzenie nr 1367/2006 przewidują zapewnienie społeczeństwu dostępu do informacji dotyczących środowiska na wniosek lub poprzez aktywne rozpowszechnianie informacji przez odnośne organy władzy i instytucje. Ponieważ organy władzy i instytucje mogą odmownie rozpatrzyć wniosek o udzielenie dostępu do informacji, jeżeli objęte są one zakresem stosowania określonych wyjątków, należy stwierdzić, że nie mają one obowiązku aktywnego rozpowszechniania tych informacji. W przeciwnym bowiem wypadku wspomniane wyjątki pozbawione zostałyby jakiegokolwiek skutku, co w sposób

oczywisty jest niezgodne z duchem i literą konwencji z Aarhus i wspomnianego rozporządzenia (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 13 września 2013 r., ClientEarth/Komisja, T-111/11, EU:T:2013:482, pkt 128).

2) W przedmiocie istnienia informacji dotyczącej emisji do środowiska w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006

120 Z art. 1 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1367/2006 w związku z art. 2 ust. 1 lit. d) wspomnianego rozporządzenia wynika co do zasady, że jego celem jest zagwarantowanie prawa dostępu do informacji dotyczących czynników, takich jak emisje, które oddziaływają lub mogą oddziaływać na elementy środowiska przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. d) ppkt (i) tego rozporządzenia, takie jak w szczególności powietrze, woda i gleba.

121 W tym względzie art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 przewiduje domniemanie prawne, zgodnie z którym uznaje się, że ujawnienie „informacji dotyczących emisji do środowiska", z wyjątkiem informacji dotyczących dochodzenia, leży w interesie publicznym nadrzędnym w stosunku do interesu dotyczącego ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej, w związku z czym ochrona wspomnianych interesów handlowych nie może być podnoszona przeciwko ujawnieniu tych informacji. Ustanawiając takie domniemanie, wspomniany artykuł pozwala jedynie na konkretne wdrożenie zasady możliwie najszerszego dostępu do informacji będących w posiadaniu instytucji i organów Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 54).

122 Jednakże z brzmienia art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 wynika, że przepis ten odnosi się do informacji, które „dotyczą emisji do środowiska", to znaczy takich, które dotyczą lub odnoszą się do takich emisji, a nie informacji posiadających bezpośredni lub pośredni związek z emisjami do środowiska. Wykładnię taką potwierdza art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. d) konwencji z Aarhus, który odnosi się do „informacji o zanieczyszczeniach [emisjach]" (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 78).

123 Z uwagi na cel realizowany przez art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006, jakim jest zapewnienie, by „informacje dotyczące emisji do środowiska" były co do zasady dostępne, pojęcie to winno być rozumiane jako obejmujące swym zakresem w szczególności dane dające społeczeństwu wiedzę na temat tego, co w rzeczywistości jest odprowadzane do środowiska, lub tego, co będzie do niego odprowadzane w normalnych i realistycznych warunkach stosowania danego środka lub danej substancji, odpowiadających warunkom, w oparciu o które wydano zezwolenie na wprowadzenie tego środka lub tej substancji do obrotu, i obowiązującym na obszarze, gdzie wspomniany środek lub wspomniana substancja ma być stosowana. Tym samym wspomniane pojęcie należy interpretować jako obejmujące swym zakresem w szczególności wskazówki dotyczące charakteru, składu, ilości, daty i miejsca rzeczywistych lub przewidywalnych emisji wspomnianego środka lub wspomnianej substancji w tych warunkach (wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 79).

124 Do zakresu pojęcia „informacji dotyczących emisji do środowiska" należy również włączyć informacje pozwalające społeczeństwu na kontrolę, czy ocena rzeczywistych lub przewidywalnych emisji, na podstawie której właściwy organ wydał zezwolenie dotyczące danego środka lub danej substancji, jest prawidłowa, oraz dane dotyczące oddziaływania emisji na środowisko.

W rzeczywistości bowiem z motywu 2 rozporządzenia nr 1367/2006 wynika co do zasady, że gwarantowany przez to rozporządzenie dostęp do informacji o środowisku w szczególności zmierza do sprzyjania bardziej skutecznemu udziałowi społeczeństwa w podejmowaniu decyzji, zwiększając w ten sposób odpowiedzialność właściwych organów władzy w ramach podejmowania decyzji w celu zwiększenia świadomości społeczeństwa oraz uzyskania jego akceptacji dla podejmowanych decyzji. Otóż, aby móc upewnić się, że decyzje podejmowane przez właściwe organy w dziedzinie środowiska są uzasadnione i aby móc brać skutecznie udział w podejmowaniu decyzji w zakresie środowiska, społeczeństwo musi mieć dostęp do informacji umożliwiających skontrolowanie, czy należycie dokonano oceny emisji, oraz musi mieć możliwość zrozumienia, w jaki sposób wspomniane emisje mogą wpłynąć na środowisko (wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 80).

125 Z kolei, o ile nie należy dokonywać zawężającej wykładni pojęcia „informacji dotyczących emisji do środowiska", o tyle pojęcie to nie może jednak obejmować swym zakresem wszelkich informacji posiadających jakikolwiek związek, nawet bezpośredni, z emisjami do środowiska. Jeśli bowiem pojęcie to byłoby rozumiane jako obejmujące swym zakresem tego rodzaju informacje, wypełniałoby ono w znacznym stopniu zakres pojęcia „informacji dotyczących środowiska" w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1367/2006. Taka wykładnia pozbawiałaby wszelkiej skuteczności przewidzianą w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 możliwość odmowy przez instytucje ujawnienia informacji dotyczących środowiska, w szczególności z tego powodu, że takie ujawnienie naruszałoby ochronę interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej i zagrażałoby równowadze pomiędzy przejrzystością podejmowania decyzji a ochroną tych interesów, jaką chciał ustanowić prawodawca Unii. Stanowiłaby ona również nieproporcjonalne naruszenie gwarantowanej przez art. 339 TFUE zasady ochrony tajemnicy zawodowej (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 81).

126 Ponadto, o ile pojęcie „informacji dotyczących emisji do środowiska" w rozumieniu art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006 nie może być ograniczone wyłącznie do informacji dotyczących emisji rzeczywiście uwalnianych do środowiska, o tyle nie obejmuje ono jednak informacji dotyczących hipotetycznych emisji (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2016 r., Komisja/Stichting Greenpeace Nederland i PAN Europe, C-673/13 P, EU:C:2016:889, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo, pkt 73).

127 W niniejszej sprawie zdaniem Komisji, która w tej kwestii nie została zakwestionowana przez skarżących, normy zharmonizowane, których dotyczy wniosek, opisują jedynie badania i metody przewidziane w celu spełnienia wymogów bezpieczeństwa przed wprowadzeniem niektórych produktów na rynek. Nie zawierają one jednak żadnych informacji, które miałyby lub mogłyby mieć wpływ na elementy środowiska, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia nr 1367/2006, lecz zawierają informacje na temat najlepszych sposobów zapewnienia bezpieczniejszych zabawek i zapobieżenia niektórym oddziaływaniom niklu, gdy pozostaje on w długotrwałym kontakcie ze skórą.

128 Jak słusznie twierdzi Komisja, sam fakt, że normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, dotyczą częściowo substancji oraz że zawierają pewne informacje dotyczące maksymalnych poziomów mieszanin i substancji chemicznych, z pewnością świadczy o wystarczającym związku z rzeczywistymi lub przewidywalnymi emisjami w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 123 i 124 powyżej.

129 Z powyższego wynika, że normy zharmonizowane, których dotyczył wniosek, nie ograniczają się do sfery „informacji dotyczących emisji do środowiska", aby mogły one skorzystać z domniemania przewidzianego w art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1367/2006.

130 Należy zatem oddalić drugą część zarzutu drugiego, a tym samym oddalić wspomniany zarzut w całości oraz skargę.

IV. W przedmiocie kosztów

131 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

132 Ponieważ skarżące przegrały sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć je własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.

133 Wreszcie, stosownie do art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 tego artykułu pokryje własne koszty. W niniejszej sprawie CEN, UNE, ASRO, AFNOR, ASI, BSI, NBN, DS, DIN, NEN, SNV, SN, SFS, SIS i ISS pokrywają własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Public.Resource.Org, Inc. oraz Right to Know CLG pokrywają oprócz własnych kosztów również koszty poniesione przez Komisję.**

3) **Comité européen de normalisation (CEN), Asociación Española de Normalización (UNE), Asociația de Standardizare din România (ASRO), Association française de normalisation (AFNOR), Austrian Standards International (ASI), British Standards Institution (BSI), Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), Dansk Standard (DS), Deutsches Institut für Normunge eV (DIN), Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), Standard Norge (SN), Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), Svenska institutet för standarder (SIS) i Institut za standardizaciju Srbije (ISS) ponoszą własne koszty.**

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 14 lipca 2021 r.

Podpisy